

Joels Bog og den laodikeiske syvendedags adventistkirke - Nummer syv

Jeff Pippenger

2025-12-09

Tallet syv

I de første få artikler medtog vi passagen fra **The Desire of Ages**, som omtaler Kristi fremstilling af lignelsen om vingården for de ordstridige jøder. Lignelsen om sangen om vingården er også Moses' og Lammets sang, som de hundrede og fireogfyre tusind synger, og inspirationen oplyser os om, at en „sang“ i profetien repræsenterer en „erfaring“. De hundrede og fireogfyre tusind følger Lammet, hvorhen det går, og derfor vil de gennemleve den samme erfaring, som Kristus og Moses gjorde. Kristus som omega i det gamle Israels profetiske historie og Moses som alfa i det gamle Israels profetiske historie levede begge i parallelle perioder, hvor et tidligere pagtsfolk blev forbigået, samtidig med at et nyt pagtsfolk blev udvalgt. De hundrede og fireogfyre tusind synger Moses' og Lammets sang ved at gennemleve en historie, hvor et tidligere pagtsfolk bliver forbigået — mens Herren indgår pagt med sit endelige pagtsfolk.

Profetisk set, da Kristus fremsatte lignelsen, stemmer det overens med, at Peter henvendte sig til de ordkløvende jøder ved pinsen. I den sidste krise repræsenterer Jesus, idet han fremsætter lignelsen for de ordkløvende jøder, dem, som synger vingårdens sang for Efraims drankere. Peter fremfører den samme sang ved pinsen; kun synger han i Joels toneart. Vingårdens sang er sangen om et tidligere pagtsfolk, der bliver skilt, samtidig med at et nyt pagtsfolk bliver viet til Herren. Jomfruerne, som blev skuffede og gik ind i ventetiden, ventede på brylluppet, og den fuldkomne opfyldelse ville være, at de venter på beseglingen af de hundrede og fireogfyre tusind.

Joels bog begynder med, at dens første kapitel beskriver, hvordan Guds vingård er blevet ødelagt af dem, der drikker vin og stærk drik, og som har fået den „nye vin“ afskåret fra deres mund. Så snart Jesus meddelte jøderne, at deres rige ville blive taget fra dem og givet til en gruppe vingårdsmænd, som vil bære vingårdens ægte frugter frem, skiftede Jesus spor og citerede hjørnестenen i templet, som var blevet tilsidesat, men som var bestemt til at blive hovedhjørnестenen. Begyndelsen skulle blive gentaget ved enden, og når denne sandhed fremstilles, skildres den som „underfuld“.

Reglen om „første omtale“ i Guds Ord lærer os, at fordi Joel først omtaler vingårdens ødelæggelse, er dette hovedpunktet i hans vidnesbyrd. Joel står ikke alene, for enhver af de store profeter indleder deres vidnesbyrd med at tage Israels synder og fortabte tilstand op.

I Esajas otteogtyve fremstilles de „spottere, som hersker“ over „Jerusalem“, som „Efraims drankere“ og som „stolthedens krone“. „Krone“ repræsenterer lederskab, og „stolthed“ repræsenterer en satanisk karakter.

Drankerne sættes i kontrast til resten („levningen“), som bliver Guds „herlighedskrone“, for under sildigregnen opretter Herren sit „herlighedsrige“, forudbilledliggjort ved, at han oprettede „nåderiget“ ved korset. Nåderiget ved korset er et forbillede på herlighedsrige ved søndagsloven.

Den sene regn begyndte den 9/11, da beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusinde og også dommen over de levende begyndte. I beseglingstiden begyndte Helligåndens udgydelse ved 9/11, idet Jesus udåndede nogle få dråber. Det er grundvolden, og Helligåndens udgydelse ved Midnatsråbet er slutstenen. »Forunderlig« er et symbol på perioden for Åndens udgydelse fra »9/11 indtil søndagsloven.«

Den parallelle, men modsatte symbolik i „kronen“ som repræsentation for lederskab fremsættes i beretningen i Esajas otteogtyve, hvor drankerne, som hersker over Jerusalem, forbigås, og lederskabet over Guds menighed gives til resten. Dette illustrerer lignelsen om vingården. Drankerens krone tages bort, og de hundrede og fireogfyrre tusinde er da den krone, som repræsenterer Kristi rige. Esajas lærer den samme sandhed i kapitel toogtyve, når Shebna kastes til et fjernt land og erstattes af Eljakim. Hvad enten det er Efraims drankere eller Shebna i kapitel toogtyve, repræsenterer de begge lederskabet for Guds tidligere pagtfolk, som bliver forbigået.

Zakarias identificerer det triumferende indtog, som også er midnatsråbet, og de vers, der følger, stemmer overens med Esajas ved at identificere Guds folk som en krone.

Fryd dig storligen, Zions datter; råb højt, Jerusalems datter: se, din konge kommer til dig; han er retfærdig og har frelse; ydmyg er han og rider på et æsel, på et æselføl, en asens foal. Og jeg vil udrydde vognen fra Efraim og hesten fra Jerusalem, og stridsbuen skal udryddes; og han skal tale fred til hedningerne, og hans herredømme skal være fra hav til hav og fra floden til jordens ender.

Også dig angående, ved dit pagtsblod har jeg sendt dine fanger ud af brønden, hvori der intet vand er.

Vend tilbage til fæstningen, I håbets fanger; endnu i dag forkynder jeg, at jeg vil gengælde dig dobbelt; når jeg har spændt Juda som min bue, fyldt buen med Efraim og oprejst dine sønner, o Zion, imod dine sønner, o Grækenland, og gjort dig som en vældig mands sværd.

Og Herren skal vise sig over dem, og hans pil skal fare ud som lynet; og Herren Gud skal støde i basunen og drage frem med sydens hvirvelvinde. Hærskarers Herre skal beskytte dem; og de skal fortære og nedtrampe slyngestenene; og de skal drikke og larme som ved vin; og de skal fyldes som offerskåle og som alterets hjørner. Og Herren deres Gud skal frelse dem på den dag som hjorden af sit folk; thi de skal være som stenene i en krone, løftet op som et banner over hans land. Thi hvor stor er ikke hans godhed, og hvor stor er ikke hans skønhed! Korn skal gøre de unge mænd glade, og most de unge kvinder. Zakarias 9:9–17.

Vers elleve (9/11) siger: »Også dig har jeg, ved din pagts blod, ladet dine fanger slippe ud af gruben, hvori der ikke er vand.« Kristus stadfæstede pagten med de mange i én uge, og ugen begyndte ved hans dåb. I tre og et halvt år vandrede Kristus blandt mennesker, og i den afsluttende del af disse tre og et halvt år opfyldte Kristus Zakarias' forudsigelse, idet han identificerede

Messias' triumferende indtog i Jerusalem. Midnatsråbet indledte en periode, som førte til Kristi død, begravelse og opstandelse. Kristi dåb repræsenterer hans død, begravelse og opstandelse, så begyndelsen og afslutningen på perioden på tre og et halvt år er den samme.

Kristi dåb er et forbillede på 11. september, og 11. september markerer begyndelsen på en periode, der ender ved søndagsloven. Den 11. september begyndte den sene regn at dryppe, og ved søndagsloven udgydes den uden mål, således som det blev forbilledliggjort ved, at Kristus åndede på disciplene nogle få regndråber forud for udgydelsen på Pinsedagen.

Zakarias 9,11 stemmer overens med 9/11 og også med Midnatsråbet, som leder til søndagsloven. Ved 9/11 ankom det laodikeiske budskab som nærværende sandhed, sådan som det havde gjort i 1856 og 1888. Det laodikeiske budskab gives til mennesker, som ikke er klar over, at de er døde. De befinder sig i en „grav“ uden noget budskab om sildigregnen, for deres grav har intet vand. Hvis Laodikea blot ville svare på banken på deres hjerter, ville Herren løfte dem op af graven, for indtil nådetiden afsluttes ved søndagsloven, er de „håbets fanger“.

Også dig angående: Ved dit pagtsblod har jeg ladet dine fanger drage ud af gruben, hvori der intet vand er. Vend tilbage til fæstningen, I håbets fanger; endnu i dag forkynnder jeg, at jeg vil gengælde dig dobbelt. Zakarias 9:11, 12.

11. september gav kraft til det budskab, som ankom i 1989. Dette budskab er den tredje engels budskab, men i den milleritiske reformbevægelses struktur og terminologi markerede 1989 den første engels ankomst. Den første engels budskab blev styrket den 11. august 1840 ved en opfyldelse af en profeti angående islam, og det identificerer, at den tredje engels ankomst i 1989 ville blive styrket ved en opfyldelse af en profeti angående islam.

Da islams profeti blev stadfæstet den 11. august 1840, steg englen i Åbenbaringen ti ned og forbilledliggjorde således nedstigningen af englen i Åbenbaringen atten den 11. september. Bemyndigelsen af den første engel i 1840 og bemyndigelsen af den anden engel i 1844 forbilledliggør begge bemyndigelsen af den tredje engel den 11. september. Den 18. juli 2020 var den anden engels ankomst, som forbilledliggjort ved milleritternes første skuffelse den 19. april 1844. Historierne om begge bemyndigelserne af den første og den anden engel i milleritternes historie, og også historien om bemyndigelsen af den tredje engel den 11. september, tilvejebringer vidnesbyrd om bemyndigelsen af Midnatsråbets budskab, som ankom i juli 2023.

Beseglingens periode begynder ved 9/11 og ender ved søndagsloven. Den begynder med, at Kristus ånder nogle få dråber af den sene regn, og ender med ildtunger, der bærer et budskab til verden ved pinse. Peter identificerede pinse som en opfyldelse af Joel. Da dette er sagens faktum, fastslår det, at Kristi ånde også var en opfyldelse af Joel, for pinsetiden har en bestemt begyndelse og afslutning, som påviser, at alfa også er omega. På dagen for Kristi opstandelse blev bygens førstegrødeoffer frembåret, og halvtreds dage senere ved pinse blev hvedens førstegrødeoffer løftet op. 9/11 er et forbillede på Midnatsråbet, som kommer umiddelbart før og leder frem til søndagsloven. Den fuldkomne opfyldelse af Zakarias 9:9's fremstilling af Midnatsråbet er efter juli 2023.

Fryd dig højliggen, du Zions datter; råb, du Jerusalems datter: Se, din konge kommer til dig; han er retfærdig og har frelse; ydmyg er han og rider på et æsel, på en æselhoppeføl. Zakarias 9:9.

Så stemmer Zakarias overens med Esajas' fremstilling af Guds folk som en krone, men han tilføjer, at kronen også er banneret, idet han skrev: »for de shall be as the stones of a crown, lifted up as an ensign upon his land«, og Zakarias genlyder yderligere den glæde, der er forbundet med Joels symboler »corn« og »new wine«, ved at sige: »corn shall make the young men cheerful, and new wine the maids.« Når vi betragter beretningen om Efraims drankere i kapitel otteogtyve, så læg mærke til, at dette er det bibelske kapitel, som identificerer »hvilen og vederkvælgelsen«. Dette er et af de vigtigste skriftsteder i Skrifterne om den sildige regn, så disse Efraims drankere må være de samme drukkenbolte, Joel taler om.

Ve over hovmodets krone, Efraims drankere, hvis herlige pragt er en vissen blomst, som sidder på toppen af den fede dal hos dem, der er overmandet af vin! Se, Herren har en, som er vældig og stærk; som en haglstorm og en ødelæggende uvejrstorm, som en strøm af mægtige vandmasser, der skyller over, skal han med håndkraft slå den til jorden. Hovmodets krone, Efraims drankere, skal trampes ned under fødder. Og den herlige pragt, som sidder på toppen af den fede dal, skal blive en vissen blomst, og som den tidlige frugt før sommeren; når den, som ser den, får øje på den, sluger han den, mens den endnu er i hans hånd. På hin dag skal Hærskarers Herre være en herlighedens krone og en skønhedens diadem for resten af sit folk, og en doms ånd for den, som sidder til doms, og styrke for dem, som driver kampen tilbage til porten. Men også disse har faret vild ved vin, og ved stærk drik er de kommet på afveje; præsten og profeten har faret vild ved stærk drik, de er opslugt af vin, de er kommet på afveje ved stærk drik; de farer vild i syn, de vakler i dom. For alle borde er fulde af opkast og urenhed, så der ikke findes et rent sted. ...

Stand jers stille og undres; råb højt og skrig: de er berusede, men ikke af vin; de vakler, men ikke af stærk drik. For Herren har udgydt over jer en dyb søvns ånd og lukket jeres øjne; profeterne og jeres fyrster, seerne, har han tildækket. Og hele synet er for jer blevet som ordene i en bog, der er forseglet, og som man giver til en, der er lærd, idet man siger: Læs dette, beder jeg dig; og han siger: Jeg kan ikke, for den er forseglet. Og bogen gives til en, der ikke er lærd, idet man siger: Læs dette, beder jeg dig; og han siger: Jeg er ikke lærd.

Derfor sagde Herren: Eftersom dette folk holder sig nær til mig med sin mund og ærer mig med deres læber, men har fjernet deres hjerte langt fra mig, og deres frygt for mig er oplært ved menneskers bud, derfor, se, vil jeg atter gøre et underligt værk iblandt dette folk, ja, et underligt værk og et tegn; for deres vises visdom skal forgå, og deres forstandiges forstand skal skjules. Ve dem, som søger dybt at skjule deres råd for Herren, og hvis gerninger er i mørket, og som siger: Hvem ser os? og hvem kender os? Sandelig, jeres omvending af alting skal agtes som pottemagerens ler; thi skal værket sige om ham, der gjorde det: Han gjorde mig ikke? eller skal det dannede sige om ham, der dannede det: Han havde ingen forstand? Esajas 28:1–8; 29:9–16.

Herren vil udføre et „underfuldt værk“ iblandt Efraims drankere, idet han fjerner deres visdom og indsigt, netop de to elementer, der er forbundet med forståelsen af kundskabens tilvækst, når et

profetisk budskab bliver åbenbaret. Det er de vise, som forstår. En del af det „underfulde værk“ er at fjerne den kundskab, som løven af Judas stamme åbenbarer, fra Efraims drankeres sind.

Adskillelsen mellem de vise og de ugudelige er en del af Herrens „underfulde værk“. Det er det evige evangelium. Efter at Kristus havde ledt de ordstridige jøder gennem lignelsen om vingården og således fanget dem, så de udtalte deres egen dom, stillede han et spørgsmål fra Salme 118:

Den sten, som bygmesterne forkastede, er blevet hovedhjørnестen. Dette er Herrens gerning; det er underfuldt i vore øjne. Dette er den dag, som Herren har gjort; lad os fryde os og glæde os på den. Salmernes Bog 118:22–24.

Herren skal fuldbyrde »et underfuldt værk og et under« over Efraims drankere, og det omfatter at berøve dem evnen til at erkende sandheden. »Hjørnets hovedsten« er underfuld i øjnene på dem, som besidder Joels »ny vin«.

De berusede kan ikke læse den bog, som er forseglet, hvad enten det er lederskabet, repræsenteret som „lærde“, eller lægfolket, repræsenteret ved „de ulærde“. Det er umuligt for de berusede ret at forstå Skrifternes profetiske vidnesbyrd, fremstillet som „den bog, der er forseglet“. De berusede identificeres også to gange som værende „ude af vejen“. Endnu en gang er dette nedskrevet i Esajas 28, et fremtrædende skriftsted om silde regn, hvor Esajas identificerer „hvile og vederkvælgelse“, som de berusede ikke ville høre. „Hvile og vederkvælgelse“ er et budskab, for det kan høres.

Denne beruselse har ført drankerne bort fra Jeremias' „gamle stier“, som er den „vej“, man skal vandre på for at finde silde-regnen, fremstillet af Jeremias som „hvile“. Drankerne i Efraims forkastelse af budskabet om silde-regnen er et særligt emne i Guds ord. De er berusede, fordi de nægtede at vende tilbage til den grundlæggende historie, som tilvejebringer mønsteret for de et hundrede og fireogfyrre tusindes historie, hvilken er silde-regnens historie.

Det „forunderlige værk“, som fuldbyrdes over Efraims drankere, finder sted under udgydelsen af den sildige regn. Under den sildige regn frembringer et prøvende budskab to klasser af tilbedere, som illustreres ved den „vin“, de drikker. De ugudelige har nægtet at basere deres profetiske anvendelse på den hellige histories linjer, og de, som anvender Esajas otteogtyves metodik „linje på linje“, drikker af den „nye vin“. De ugudeliges beruselse kommer til udtryk i deres manglende evne til at forstå profetien, og deres blinde tilstand blev forårsaget af en uvillighed til at vende tilbage til de grundlæggende gamle stier. Jesus irettesatte de ordkløvende jøder ved at spørge, om de aldrig havde læst om stenen, som blev forkastet og blev hovedhjørnестen.

Den sten, som bliver hovedhjørnестenen, repræsenterer, at den profetiske sandhed om, at fundamentet eller hjørnестenen gentages i slutstenen. Alfa-stenen er også omega-stenen. Det primære profetiske princip, som fastlægger og opretholder metodologien linje på linje (hvilket er den sildige regns metodologi), er, at begyndelsen af en ting illustrerer enden på en ting. Det primære profetiske princip i Milleritebevægelsen var dag-for-et-år-princippet, som blev stadfæstet, da englen i Åbenbaringen 10 steg ned. Det primære profetiske princip i de hundrede og fireogfyrre tusinds bevægelse er, at begyndelsen illustrerer enden, hvilket blev stadfæstet, da englen i Åbenbaringen 18 steg ned.

Guds profetiske Ord er meget detaljeret i sin forklaring af de faktorer, der er forbundet med den sene regn. En af disse kendsgerninger er, at Efraims drukkenbolte ikke er i stand til at erkende den sene regn, og dette blev forbilledliggjort ved de jøder, der antydede over for Peter, at disciplene var berusede. Metodologiens hovedprincip fremstilles direkte som Alfa og Omega igen og igen i Guds Ord, men Ordet er blevet beseglet for dem. Metodologien, den vigtigste profetiske regel og budskabet om den sene regn er nogle af de helligede temaer i en profetisk historisk linje, som fremstilles som et „mærkeligt værk“.

Atter kom Hærskarers Herres ord til mig og sagde: Så siger Hærskarers Herre: Jeg nidkærede for Zion med stor nidkærlighed, og jeg nidkærede for hende med stor harme. Så siger Herren: Jeg er vendt tilbage til Zion og vil bo midt i Jerusalem; og Jerusalem skal kaldes sandhedens by, og Hærskarers Herres bjerg det hellige bjerg. Så siger Hærskarers Herre: Endnu skal gamle mænd og gamle kvinder sidde på Jerusalems gader, hver med sin stav i hånden på grund af høj alder. Og byens gader skal være fulde af drenge og piger, som leger på dens gader.

Så siger Hærskarers Herre: Om det forekommer vidunderligt i restens af dette folks øjne i disse dage, skulle det da også forekomme vidunderligt i mine øjne? siger Hærskarers Herre. Så siger Hærskarers Herre: Se, jeg vil frelse mit folk fra landet mod øst og fra landet mod vest; og jeg vil føre dem hid, og de skal bo midt i Jerusalem; og de skal være mit folk, og jeg vil være deres Gud, i sandhed og retfærdighed. Så siger Hærskarers Herre: Styrk jeres hænder, I, som i disse dage hører disse ord af profeternes mund, de samme, som lød på den dag, da grundvolden blev lagt til Hærskarers Herres hus, for at templet kunne bygges. For før disse dage var der ingen løn til menneske og ingen løn til kvæg; heller ikke var der fred for den, som gik ud eller kom ind, på grund af trængslen; for jeg satte hver mand op imod sin næste. Men nu vil jeg ikke være mod resten af dette folk som i de forrige dage, siger Hærskarers Herre. Zakarias 8:1–11.

Zakarias siger: „Lad jeres hænder være stærke, I som i disse dage hører disse ord af profeternes mund, som lød på den dag, da grundvolden til Hærskarers Herres hus blev lagt, for at templet kunne blive bygget.“ Det, som styrker Guds folk, er budskabet om grundvolden, som bliver til hovedhjørnestenen. Dette budskab er, at Milleritternes historie gentages i de hundrede og fireogfyrre tusindes historie.

Kristus spørger: »Hvis det er underfuldt i denne rests øjne i disse dage, skulle det da også være underfuldt i mine øjne?« Dette spørgsmål identificerer den profetiske periode for Guds »underfulde værk«, som er emnet hos enhver profet, men det identificerer også, hvornår den laodikeiske bevægelse blandt de et hundrede og fireogfyrre tusinde forandres til den filadelfiske bevægelse blandt de et hundrede og fireogfyrre tusinde. Det er det samme tidspunkt som det, hvor de besegles, og det samme tidspunkt, hvor bevægelsen skifter fra stridende til triumferende, hvilket også er det punkt, hvor arbejdet med at forene guddommelighed med menneskelighed blandt denne gruppe mennesker fuldendes, idet helligdommen sandelig renses. Dette kan erkendes i versene, for den profetiske historie, der fremstilles ved Hans »underfulde værk«, er underfuld i Guds øjne og i restens øjne, og øje til øje er et symbol på enhed. Den enhed, som her fremstilles, taler om beseglingen af Guds folk, som følger Lammet, hvorhen det går, og som er nået til et punkt, hvor de hellere ville dø end synde og give en urigtig fremstilling af Kristi karakter.

Mika betegner det oldisraelske grundlæggende historieforløb som „underfulde ting“.

Som i de dage, da du drog ud af Egyptens land, vil jeg lade ham se underfulde ting. Mika 7,15.

De „underfulde gerninger“ er grundlæggende historie, som er „underfuld“, fordi den grundlæggende historie gentages i afslutningens historie, repræsenteret ved hovedhjørnестenen. De „underfulde gerninger“ er den historie, som begynder med hjørnестenen og ender med „slutstenen“. Hans „underfulde gerninger“ blev åbenbaret i Moses' historie og gentaget i Kristi historie. Moses var hjørnестenen, og Kristus var slutstenen. Profetisk er Moses alfa og Kristus omega.

„Begyndende med Moses, selve alfaet i Bibelens historie, udlagde Kristus i alle Skrifterne det, som angik Ham selv.“ The Desire of Ages, 797.

Moses underviste, og Peter brugte Moses' ord på Pinsedagen til at påvise, at Moses var et forbillede på Kristus.

Men det, som Gud forud havde kundgjort ved alle sine profeters mund, at Kristus skulle lide, det har han således opfyldt. Omvend jer derfor og vend om, for at jeres synder må blive udsløjet, når vederkvægelens tider kommer fra Herrens åsyn; og han skal sende Jesus Kristus, som forud blev forkyndt for jer; ham må himmelen modtage indtil tiderne for al tings genoprettelse, som Gud har talt om ved alle sine hellige profeters mund fra verdens begyndelse. For Moses sagde sandelig til fædrene: En profet skal Herren jeres Gud oprejse for jer af jeres brødre, ligesom mig; ham skal I høre i alle ting, hvad som helst han siger til jer. Og det skal ske, at hver sjæl, som ikke vil høre den profet, skal udryddes af folket. Ja, og alle profeterne fra Samuel og dem, der fulgte efter, så mange som har talt, har ligeledes forudsagt disse dage. ApG 3:18–24.

Moses som alfa og Kristus som omega blev stadfæstet ved Peters andet vidnesbyrd om Moses under den pinseagtige udgydelse, og derved understreger og identificerer Peter, at en hovedbestanddel af budskabet om silde regn (og den strid, der rejses imod det) er det profetiske princip om „alfa og omega“. Dette princip er de et hundrede og fireogfyrre tusinds modstykke til år/dag-princippet i den milleritiske historie. Princippet om „alfa og omega“ er princippet om, at 'grundvolden bliver hovedhjørnестenen'; det er principperne om 'Moses og Lammets'; og derfor identificeres det ved inspiration som et af versene i vingårdens sang, som også er Moses' og Lammets sang.

Begyndelsen og enden, som fremstilles ved de forskellige profetiske linjer, repræsenterer den historie, hvori Gud fuldbyrder sine „underfulde gerninger“, og det er det lys, som frembringes ved erkendelsen af, hvad symbolet på „underfulde gerninger“ repræsenterer, der forvandler en Laodikea til en Filadelfia og således gør vedkommende til en sten i et tempel, som er under opførelse, ligesom det milleritiske tempel blev bygget på 46 år frem til den 22. oktober 1844, da Herren pludselig kom til sit tempel.

Så sandt I har smagt, at Herren er god. Kom til ham, den levende sten, som vel blev forkastet af mennesker, men er udvalgt og dyrebar for Gud; og lad også jer selv, som levende stene,

opbygges til et åndeligt hus, et helligt præsteskab, til at frembære åndelige ofre, velbehagelige for Gud ved Jesus Kristus. Derfor hedder det også i Skriften: Se, jeg lægger i Zion en hovedhjørnesten, udvalgt, dyrebar; og den, som tror på ham, skal ingenlunde blive til skamme. For jer altså, som tror, er han dyrebar; men for dem, som er ulydige, er den sten, som bygningsmændene forkastede, blevet hovedhjørnestenen, og en anstødssten og en forargelsens klippe for dem, som støder sig på ordet, fordi de er ulydige; dertil var de også bestemt. Men I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendomsfolk, for at I skal forkynde hans dyder, som kaldte jer ud af mørket til sit underfulde lys; I, som før ikke var et folk, men nu er Guds folk; som ikke havde fundet barmhjertighed, men nu har fundet barmhjertighed. 1 Peter 2:3–10.

At blive kaldet ind i Hans vidunderlige lys angiver, hvornår kaldet gives; for 1888's vejmærke, som ved inspiration sættes i forbindelse med Korahs oprør i Moses' alfa-historie, bringes til de sidste dage og sættes i forbindelse med 9/11, når det laodikeiske budskab ankommer sammen med den tredje engel ifølge inspirationen. Laodikeere i profetien er „blinde“, hvilket betyder, at de er i mørke, og kaldet til at komme ud af mørket begyndte, da det laodikeiske budskab ankom i 1856, 1888 og 9/11. Ved 9/11 var „kaldet ud af mørket“ ikke blot et kald til at forstå lyset fra englen i Åbenbaringen atten, men også et kald til tilhøreren ind i selve den historie, hvor Guds „vidunderlige gerninger“ vil finde deres fuldkomne opfyldelser.

Det er gentagne gange blevet påvist gennem de sidste tre årtier, at den profetiske definition af „det evige evangelium“ er en historie, hvori en profetisk sandhed bliver afseglet, hvilket indleder en tretrins prøvelsesproces, med to særprægede kendetegn i de tre prøver. De to første prøver er af en anden natur end den tredje, for den tredje er en lakmusprøve, som påviser, om du bestod den første og den anden prøve. Det andet særpræg i det evige evangelium er, at du må bestå den nuværende prøve for at blive inddraget i den efterfølgende prøve.

Historien om de „underfulde gerninger“ er også den historie, hvori det „evige evangelium“ når sit klimaks, for den dommens time, som forkyndes af den første engel og identificeres som det evige evangelium, finder sin fuldkomne opfyldelse med begyndelse ved 9/11. Den dom, som Milleriterne blev advaret om, var den 22. oktober 1844, da døren blev lukket i lignelsen om de ti jomfruer, og dette er således et forbillede på søndagsloven, når døren igen lukkes i lignelsen om de ti jomfruer. 9/11 forkynder, at timen for Guds eksekutive dom begynder ved søndagsloven, ligesom Milleriterne forkyndte, at timen for undersøgelsesdommen begyndte den 22. oktober 1844.

Fra 11. september og indtil søndagsloven er der en periode, som fremstilles som „Guds vidunderlige gerninger“, og ligesom grundstenen, der bliver til „hjørnens hoved“, og ligesom „pinsetiden“, og ligesom „Habakkuks kapitel to“, og som „beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusinde“, og som „prøvelsestiden i forbindelse med dyrets billede“, og som „det evige evangelium“, og som „den hellige historie fra 1840 til 1844“, og som historien i „Åbenbaringen kapitel ti“, og som „historien fra Kristi dåb indtil Hans død“.

Den historie, som i en fraktal er fremstillet ved Hans dåb, indledte perioden på 2520 dage, som endte ved korset. Kristi dåb repræsenterede Hans død, begravelse og opstandelse, hvilket bogstaveligt blev opfyldt ved afslutningen af de 1260 dage.

Da Helligånden steg ned ved Kristi dåb, var det et forbillede på englen i Åbenbaringen atten's nedstigning den 11. september. 1260 profetiske dage senere blev de begivenheder, som dåben symboliserede, bogstaveligt opfyldt ved korset. Historien fra dåben til korset indeholder en symbolsk alfa-historie, som opfyldes bogstaveligt ved periodens afslutning. Alfa- og omega-historierne er fraktaler af hele den samlede historie. Historien fra dåben til korset er „Guds underfulde gerninger“, og denne historie fremstilles også ved „Kristi dåb“ og ligeledes ved Hans bogstavelige „død, begravelse og opstandelse“, og derfor også ved „det gamle Israels dåb i Det Røde Hav“, og også ved „de otte sjæles dåb under Noas historie“. Alle disse perioder repræsenterer historien om Hans „underfulde gerninger“.

Når det gælder tallet 8 som et symbol på opstandelse, var det de otte sjæle i arken, der er den første omtale af tallet otte som et symbol, og ifølge loven om første omtale findes alle de profetiske detaljer i den første omtale. De otte sjæle går fra den gamle jord til en ny jord, gør de ikke?

Disse otte sjæle levede gennem regnens tid, men alle, som afviste regnens advarselsbudskab, døde, korrekt? De „8“ sjæle, som går til den nye jord, og som fremstilles ved historien om det forkastede advarselsbudskab, den lukkede dør, regnen og den nye jord, gennemgik en husholdningsmæssig forandring fra den gamle verden til den nye verden.

Den forvaltningsmæssige forandring, som kendetegner de otte sjæle, der er de hundrede fireogfyrre tusinde, er overgangen fra Laodikea til Filadelfia, hvilket også er overgangen fra den stridende kirke, sammensat af hvide og ukrudt, til den triumferende kirke, sammensat alene af den førstegrøde-hvedeoffer gave, som ophøjes som et banner-offer, for at hele verden skal se det, ligesom når man betragter en ensom båd på stormfulde vande. Disse mennesker er de 8, som er af de 7, og beretningen om arkens overgang og overgangen over Det Røde Hav er begge illustrationer af Hans „underfulde gerninger“.

Disse sjæle er dem, som blev oprejst i opfyldelse af Åbenbaringen 11:11. De er Guds pagtsfolk, repræsenteret ved deres fader Abraham, som bar pagtens tegn ved omskærelsen, der skulle finde sted på den ottende dag.

Alle disse linjer repræsenterer den samme tidsperiode, og denne tidsperiode begynder med 9/11's grundvold og ender ved søndagsloven. 9/11 er grundstenen, og søndagsloven er topstenen. I historien om genopbygningen af Jerusalem på Nehemias' og Ezras tid blev grundvolden fuldført i løbet af det første dekrets historie, og selve templet blev færdiggjort længe før det tredje dekret. I milleritternes historie blev grundvoldene lagt i maj 1842, da 1843-kortet blev udgivet. Millerittemplet skulle være seksogfyrre år om at blive opført, fra 1798 til 1844. Før 22. oktober 1844 var Millerittemplet fuldendt, idet topstenen var Midnatsråbet. Da Midnatsråbet afsluttedes den 22. oktober 1844, havde alfaen og det tredje dekret i 457 f.Kr. mødt sin modpart i omegaen i 1844. 457 f.Kr. som alfaen til de 2300 år og 1844 som omegaen. Begge er på ét plan det samme, for et dekret eller en engel er begge budskaber, og de er begge forbilleder på søndagsloven, hvor der vil være et dekret, og hvor den tredje engels budskab svulmer op til et højt råb.

Fra 457 f.Kr. indtil 408 f.Kr. blev niogfyrre år af Daniel angivet som den tidsperiode, hvori jøderne skulle fuldføre genopbygningen: „gaden skal bygges igen, og muren, endog i trængselsfulde tider.“

Vid derfor og forstå, at fra den tid, da ordet udgik om at genoprette og genopbygge Jerusalem, indtil Messias, Fyrsten, skal der være syv uger og toogtresindstyve uger; gaden skal bygges op igen og muren, endog i trængselens tider. Daniel 9:25.

457 f.Kr. og 1844 er alfa og omega i profetien om de 2300 år. Begge er de forbilleder på søndagsloven, for som en alfa og omega er de de samme, og skuffelsen i 1844 er ved inspiration sat på linje med skuffelsen ved korset. Hvis 1844 er et forbillede på korset, og det er det, så er dets alfa-modstykke (457 f.Kr.) det ligeledes. 1844 til 1863 illustrerer den tredje engels prøvelsesproces. Denne prøvelsesproces er fremstillet ved de 49 år mellem det tredje dekret, søndagslovsdekretet, og fuldendelsen af arbejdet med gaden og muren, som finder sted i trængselens tid.

457 f.Kr. til 408 f.Kr. er alfahistorien for de 2300 år, som illustrerer omegahistorien fra 1844 til 1863. Disse to historier illustrerer historien om de hundrede og fireogfyrre tusind, efter at de er blevet beseglet ved søndagsloven, indtil menneskets prøvetid ophører. De hundrede og fireogfyrre tusinds værk er at kalde mænd og kvinder tilbage til „de gamle stier“, hvilket hos Esajas fremstilles som genopbyggelsen af de gamle øde steder, og som Jeremias identificerer som den sti, der fører til budskabet om den sildige regn. „Muren“ er Guds lov, som de hundrede og fireogfyrre tusind skal ophøje for hele verden som et banner. Dette vil finde sted i den tredje islamentiske ves troubles tider, for det er islam, der gør nationerne vrede. Værket og de trange tider fortsætter, indtil Mikael rejser sig.

Så hvis du kan se, at 457 f.Kr. til 408 f.Kr. er en profetisk periode, som begyndte ved det tredje dekret og var et forbillede på en profetisk periode, der begyndte i 1844 med den tredje engels komme og sluttede i 1863, så kan du se, at deres forbindelse med de 2300 års profeti, enten som begyndelsespunkt eller endepunkt, identificerer dem som alfa og omega i forhold til hinanden. Nehemias trængselstider illustrerer trængselstiden, der førte frem til og indbefattede Borgerkrigen. Den niogfyrreårige periode i alfa-historien repræsenterer den 19-årige periode i omega-historien. Denne 19-årige periode blev også repræsenteret ved de 19 år i begyndelsen af Esajas' 65-års profeti.

For Syriens hoved er Damaskus, og Damaskus' hoved er Rezin; og inden femogtresindstyve år skal Efraim blive knust, så det ikke længere er et folk. Esajas 7:8.

Esajas fremsatte denne profeti i 742 f.Kr., og 19 år senere, i 723 f.Kr., blev det nordlige rige bortført i fangenskab i 2520 år, som endte i 1798. De 19 år fra 742 f.Kr. til 723 f.Kr. svarer til de 19 år fra 1844 til 1863, for de første 19 år er denne profetis alfa, og de sidste 19 er omega. I denne historie på 19 år blev den ugudelige kong Akaz konfronteret af Esajas med budskabet om den sene regn, fremstillet i vers otte som budskabet om de „syv tider“. Akaz forkastede budskabet, ligesom det laodikeiske milleritiske adventbudskab gjorde i 1863.

I den periode besøgte Akaz' ypperstepræst Assyrien, bragte udformningen af deres hedenske tempel tilbage, og Akaz lod det opføre i forgården til Guds tempel. Denne linje er parallel med beretningen om den ulydige profet, som ikke måtte vende tilbage til Juda ad samme vej, som han kom, men gjorde det og blev bedraget af en falsk og løgnagtig profet, hvilket repræsenterer

tilbagevenden til frafalden protestantisk metodologi for at skjule sig for den milleritiske forståelse af de „syv tider“ i en klassisk opfyldelse af en hund, der vender tilbage til sit eget spy.

Dette fandt sted, mens en borgerkrig mellem det nordlige rige og det sydlige rige var ved at tage sin begyndelse, og således var det et forbillede på borgerkrigen i De Forenede Stater, da perioden på 19 år blev gentaget. 742 f.Kr. til 723 f.Kr. repræsenterer 19-årsperioden fra 1844 til 1863, som repræsenterer perioden fra søndagsloven til nådetidens afslutning. Historien fra 11. september til søndagsloven er historien om prøven vedrørende dyrets billede inden for De Forenede Stater, som duplikeres i den verdensomspændende prøve vedrørende dyrets billede, der begynder ved søndagsloven. Af denne grund repræsenterer de 19-årige perioder, som repræsenterer søndagsloven til nådetidens afslutning, også historien fra 11. september til søndagsloven, hvilket er historien om Hans „underfulde gerninger“.

Vi vil fortsætte i den næste artikel.

Og Herrens ord kom til mig og lød således: Menneskesøn, hvad er det for et ordsprog, I har i Israels land, når I siger: Dagene trækker ud, og ethvert syn slår fejl? Sig derfor til dem: Så siger den Herre Gud: Jeg vil gøre ende på dette ordsprog, og de skal ikke mere bruge det som ordsprog i Israel; men sig til dem: Dagene er nær, og opfyldelsen af ethvert syn. For der skal ikke mere være noget tomt syn eller smigrende spådom i Israels hus. For jeg er Herren: Jeg vil tale, og det ord, jeg taler, skal ske; det skal ikke længere udsættes; for i jeres dage, du genstridige hus, vil jeg tale ordet og fuldbyrde det, siger den Herre Gud.

Og Herrens ord kom igen til mig og lød således: Menneskesøn, se, de af Israels hus siger: Det syn, som han ser, gælder mange dage frem i tiden, og han profeterer om tider, der ligger langt borte. Sig derfor til dem: Så siger den Herre Gud: Ingen af mine ord skal længere udsættes; men det ord, som jeg har talt, skal fuldbyrdes, siger den Herre Gud. Ezekiel 12:21–28.